

Svensterne paa Kronborg.

En historisk Roman.

Af H. F. Guld.

== Fjerde Del. ==
(Fortsat.)

„Saa syntes det, hjerte Dorothea; men Herrens Veje ere ikke vore, og alt maas ikke have været saa lystigt i hans Sjæle, siden han sendte denne Rod over os og hjemsegte vort Fjendsland i Vrede. Jeg tænkte derover denne Morgensund. Ikke har nogen Fjende betraadt denne J og disse Egne siden Grevens Fjende, da Kristian den Tredje lagde Danmark under sit Scepter. Denne Fjende endte St. Olavsdag i det Aar 1536 med Kæmpehærens Overtagelse efter en aarelang Besættelses Kæmpelse. I snart 133 Aar har der herfra været i disse Egne. Men den Fred har fremmet Gudsfrugt og avlet gode Søder eller sømmelig Tænderlighed? Har ikke meget mere Overdaagighed, Driftselvighed og Ulykkelighed taget sørgelig Overhaand blandt os? Er det da fornødent at spørge, hvi Herren tugter os?“

„Vi leve dog ikke i Ugudelighed og Laster,“ vovede Dorothea frugtfont at indvende.

„Der talte Eders Datter og ikke Guds Tjeners Hustru. Vi ere alle Syndere for Herren, ingen er ren, end ikke en! Alle til Høje ere vi hjemfaldne til Straf. Lad os, som ikke ere lastefulde, hængt takke Herren, at han bevarede os for groft Fald i Kristens Fjendskab, men vent ikke af den Aarsag disse Vidensers Døds.“

„Da priser jeg dem, der nu ere hos Herren; — min salig Moder, min gamle Fader, vort lille Barn og nu vor gode Broder, der sit fad braet en Død.“

„Deri gøe du Ret, Dorothea. Kristian sit en dejlig Død paa sin Post, i Herrens Hus og med Herren i Sind og Hjerte; men de dem, de Ugeringsmand, som gjorde det og ikke agtede Herrens Helligdom eller hans Tjeners Person, stent de kaldte sig Kristne! Det er ikke mere som forhen, da den store Gustaf Adolf kæmpede for den rene Tro og den evangeliske Friheds Sag. Denne Gustaf er vanskeligt vidt fra hin og det svenske Folk med ham. Al, Herre! Dit Sandheds Ord er fornødent, denne Verdens Begærligheder regere Menneskene, de rase mod hvoendrede som Døds. Værd deres Hu og fri det danske Folk fra Ulfstetens Dom, Amen!“

Den inaverte, lave Stue syntes Dorothea at udvide og hvide sig til en Kirke, da hendes Husbond saaledes havde sin Sjæl i Øen, og Troens hellige Flamme lyske i hans Blik. Bivselig, tænkte hun, er han en af dem, for hvis Skyld Herren vil afskotte disse Dages Pine! Saaledes byggede hun paa sin Husbonds Fromhed og Mandskraft, der dog maatte kun vare som et Adkomstbrev paa ny og større Livelse.

Som de fad saaledes i dgh Tavsshed, led en Hests Hovslag i Gaarden, dæmpet af Sneen. Dorothea for sammen, og begge saa paa hinanden og lyttede. Denne Lyd havde før saa ofte været Ulykter og Volds handlinger, og Aar stulde gaa, inden de danske Hustruer, Modre og Jomfruer sit den Stræk af Blodet, som kom over dem ved enhver uventet Alarm. De hørte dog, at det kun var en enkelt Rytter, og at han var sendt ind for Dørens.

Hr. Henrik gik ud og kom til Dorotheas Trøst og Glæde tilbage, ikke med en fjendtlig Officer, men med en Landsmand og tærlommen Gæst, hans Nostgaard. Nu var det frydefuldt at mødes med gode Venner i Fred, thi det gik sjældent paa. Dorothea tog hjertelig mod Nostgaard og mente, at det trange Kammer, hvor hendes to Smaapiger, Marta og Maria, laa og sov i en Alkov, ikke var værdigt til at rumme en saadan Gæst. Et mægtigt Baal blev tændt i Storstuen og Børdet dækket.

Nostgaards Tanker var optagne af vigtige og alvorlige Ting, men man mærkede det ikke paa ham. Han bragte venlig Hilsen fra Kirken og talte nu og da et spøgefuldt Ord. Det var velgørende for Gerner og hans Hustru at have ved deres Bord en Mand, der midt i Kristens Trængselstid havde vedligeholdt sin Sindssro og sit gode Lune. I Fredens Dage var Nostgaard forekommen Dorothea at være en alvorlig Mand, nu syntes han hende næsten at høre til de muntre. Han var vel den samme, og det var kun Tiderne, der havde forandret sig.

„Og Kirken lider vel?“ spurgte Dorothea, da de sad ved Maaltidet i Storstuen.

„Saaere vel, jeg takker!“ svarede Nostgaard. „Vi have nu, ligesom I, været Svensterne lidt en Uge, og hvorfor Hæftelseerne og Vølserne formere sig mægtigt i Fjendskabet. Nu kunne vi intet sende til København mere, da Isen ligger langt ud, og Sneen jo var min Smugvej.“

„Stod det til mig,“ sagde Dorothea smilende, „gav jeg gerne alt vort Flaak for et Møde med eders lærte Hustru! Hendes Nærvarrelse er som Balsom for en syg og angestfuld Sjæl. Jeg kan ikke nokkom undre mig over hendes Fattethed; desværre er det langt fra, at jeg har hendes Rolighed og Mod.“

„Det melber jeg ikke Kirken,“ svarede Nostgaard, „hun vilde saa blive overmodig, og besuden vurderer I eders eget Mod for ringe, Madam Dorothea!“

„Paa ingen Vis!“ svarede Dorothea ydmugt.

„Sig hende og, at jeg aldrig glemmer de stonne Dage paa Kraagerup forgangen Aar. Tant eder, Hr. Ridsfoged, at i fem Maanedes har jeg nu ikke talt med nogen af mine Lige!“

„De Tider skulle nok vende tilbage,“ svarede Nostgaard, „da danske Mænd og Kvinder paa ny kunne mødes i Fred og tale Gammensord med hvoendrede.“

„Det fryder mit Hjerte at høre det forudsigt med saa fast Tillid!“ udbrød Dorothea livlig.

„Sandelig!“ sagde Hr. Henrik, „det er, ligesom voffede Haabet, naar I taler, Nostgaard! Ja, ja det er i Nøden, man skal vende sine Venner! I og Gerners Turen havde været Hovedsagstærkerne for den gamle Ridsfogeds Mod i denne Egn.“

Nostgaard hvede sit Hoved. „Gerners kongelig Vre og“

derik af sin, som er eder, Dronning Sofie Amalie af sin, som er Turen paa Hørholm. Det falder mig da først ind nu og er underligt nok, at ingen af eder er Sjællander af Fødsel.“

„Nej,“ svarede Nostgaard med en vis Stoltthed, „vi er Høllenerne begge to.“

Turen var nemlig født i Angel, og altsaa var disse to Mænd, der hver paa sin Vis udmærkede sig i Kristens Tid, begge Sønderjyder; men dengang og langt senere kaldtes Folk fra begge Hertugdømmer med det fælles Naam Høllenerne.

„Nu maa I dog ikke,“ vadede Nostgaard, „sige flere stonne Ting om os, for min Undseelses Skyld, da jeg ikke er skaaren for Tungebaandet som I, Hr. Henrik, og ikke kan gøre Gengæld i den Stil, hvis jeg vilde begynde at tale om eders Lærdom og store Dyder.“

„Hvad gælder Lærdom nu!“ spurgte Gerner og saa op; „den er som en Kent, der er ude af sin Aars og ikke gangbar. Mand med Kraft og Snarraadighed, dem haee vi for Tiden nødig.“

„I saa Hønde tender I ikke eder selv, Hr. Herri!“ svarede Nostgaard og saa sin Vært fast ind i Øjet. „Naar I bliver prøvet, skal det nok vise sig, at Lærdom ikke altid bræder det naturlige Mod. Har I ikke alt vist det i den sidste Krig?“

Gerner gjorde sig sine Tanker over Nostgaards Ord og over, i hvad Vrinde han vel egentlig var kommen. Det var næppe alene for sin Fornøjelse; i ethvert Fald ønskede han at vide det og havde derfor Maaltidet, hvor Dorothea bød Godnat og gik ind i Kammeret til sine Smaapiger. Da han var gaet, sad Mændene nogle Døjeligt tabte, indtil Nostgaard udbrød:

„H se! Der staar en Pallast henne i Krogen; hvis er den?“

„Den tilhører General Wabasofer.“

„Har han glemt den?“

„Nej, han had mig gemme den samt et lille Strin, til han vender tilbage.“

„Jngen Mand, hvem Kong Karl i disse Dage støvner til Bøvnshøj, ved, om han nogen Sinde vender tilbage.“

„Deri kan I have Ret, Nostgaard! Dog stulde det smette mig, ramte Løddet denne Mand; thi han handlede lempelig med os i de fjorten Dage, han havde sit Rvart her i Præstegaarden. Som Engländer er han ikke os Danske hadt, og han satte sig Gødhed for mig, fordi jeg kunde tale hans Modersmaal med ham. I stulde have set hans og Oberst Hutzschins Glæde, da jeg talte dem til paa Engelt; de vidste ikke, at jeg har studeret i Dørford.“

Gerner var ikke lidt stolt af sin Færdighed i det engelske Sprog, og det anede ham ikke, at Nostgaard havde færegne Grunde til at strive sig dette bag Dret.

„Hvad Slags Mand er denne Hutzschinson?“ spurgte han.

„Noget stortalende, ikke saa net og dannet en Mand som General Wabasofer; men vistnok en modig Herre, rebe til stens Egentyr.“

„Han lod sig muligvis lettelig overtale til at gaa over paa dansk Side, bød man ham en rund Sum?“

„Jeg tror nok, at han kunde gøre det,“ svarede Gerner, „sant det vilde falde svært at changere saa nu; men malcontent er han og skagede ofte over den Behandling, Kong Karl har ladet ham og hans Folk blive til Del. Han hvoerde dette Regiment og kom herover med det fra England for at staa Svensterne bi, men har til denne Dag hvoerten faaet Velighed til at vinde Vre eller Jordel.“

„Fordi jeg ikke er det engelske Sprog mægtig, men dog har gode Grunde til at ønske Kundskab om, hvoerde Oberst Hutzschinsons Sindelag er, vil I da, Hr. Henrik, vise mig den Tjeneste, naar I atter faar ham i Tale, at spørge ham, lejlighedsvis, og som kom det fra eder selv, om det vilde tilfælde ham at gaa i Kong Frederiks Sold?“

Gerner stulde og tænkte sig om:

„I det Punkt maa I have mig undskyldt! Som en Guds Tjener kan jeg ikke indlade mig paa at udfpøde Fjenden eller hvoerde Soldater.“

„Men naar det nu blev fordret af eder alligevel, Hr. Henrik?“ sagde Nostgaard og saa Gerner i Øjet med et granskende Blik.

„Min lære Hr. Ridsfoged!“ svarede Gerner smilende, „jeg er en god dansk Mand, min Konge af Hjertet hengiven og mit Fjendsland tro. Jeg vilde intet sige eller gøre til Kongens Stude, gjaldt det end midt Liv. Men jeg forstaaer mig ikke paa Rænter, og til Intriger buer jeg stet ikke.“

„Jeg forstaaer!“ sagde Nostgaard en Smule trænket. „Hvad I sagde før til min Nos, var ikke alvorlig ment. I ringegæter snilde Planer for en lille Rødgangens Skyld.“

„Bivselig vil det alvorlig ment,“ sagde Gerner med Varme; „jeg prøver eder, fordi I holdt eders Landsmands Mod oppe i denne Trængselstid; det er en Gerning, behagelig for Gud og Menneskene til Gaan. Men at stifte Anslag og lotte Hjelpekropper fra svensk Side over paa dansk er en sibirig Vej at gaa.“

„Hvis Vorherre,“ svarede Nostgaard, „regner mig hver Uanfæddet til Last, som jeg er kommen med i denne Fjendebid, vil det gaa mig ilde; kan dog hendes, han ikke er saa nsjeregnende som I, Hr. Henrik, og at han tilgiver mig disse Smaaspynder for min Patriotistheds Skyld.“

Nostgaard havde nogle Døjeligt med Rynker i Panden og trommede med Fingrene paa Børdet; men pludselig glattedes Rynkerne, og han sagde rast:

„Lad os nu ikke strides om det! Hver maa handle efter sin Overbevisning, og I skal vide, at som jeg færdes med Sværdet hængende i et Haar over mit Hoved, er der sjældent Lid til lang Overvejelse. Dette er Dage, fulde af Angst og Spænding. I ved da, at noget særdeles paatantes af Svensterne mod København?“

„Nej,“ svarede Gerner trofaldig; „hun hørte jeg Svensterne sige, at var end København lænket til Maanen, vilde de dog hente den Jomfru ned.“

„Ja, nu bliver det snart til Alvor.“

„Hvorafor slutter I det?“

„Det er saa klart som Dagen og undrer mig højlig, at I ikke har mærket til det. Lige siden Ryttaar har en Storm været fakkat. Paa mine Rejser til Karlsstad

har jeg mærket mig adskilligt, som at Klotterne nedtoges af Kirkelearene for at støbe Kanoner deraf, og at Smedeskerne lue den ganske Lejr over; de forfarbige en stor Høben brede Væser til at omgulle Palsader med. Hvoertil stulde ogsaa den Mængde Tømmer, vi maa lade Bønderne flæbe til Lejren, bruges, uden til Stormfugter og Broer? Men eet ved I da, nemlig at fire Tusind Væredøstjorter og Hættler ere blevne udstreene over det ganske Sjælland.“

„Min Hustru har selv forfarbiget nogle af disse Stjorter; vi tænkte, at det ikke var urimeligt, om Soldaterne kunde trænge til Stjorter. Ikke heller kan I sætte det i Forbindelse med et paatant Angreb.“

„Jeg mener som saa!“ svarede Nostgaard. „Kong Karl tænker nu paa andet end paa at forfjone sine Soldater med Stjorter; han lader dem selv søge for det og tage, hvor de ere at finde. Disse Stjorter skulle bruges til en Mærkning, at Soldaterne under Stormløbet ikke skulle kunne smelles fra Sneen.“

„Dorothea tænkte ikke paa det, da hun syede dem.“

„Eders Hustru syede sig Stjorter til Landens Fjender!“ udbrød Nostgaard med et lynende Blik; „de skulle, vil Gud, blive viste tilbage med blodige Pander. Dog er jeg ikke rolig, før det Puft er ovre, og ofte slyr Sønnen mine Sjæle, naar jeg tænker paa det, som forefaar.“

„Da sov jeg sidst trygt, om end af Uvidenhed. Men hvor staar det til i København? Har I spurgt nog derfra?“

„Det staar til som hos Musene, naar Ratten ligger paa Lur. Har I ikke hørt om den Fane, Svensterne lod male med en Kat, der sidder foran en Musfalde? Vi tør vel haabe, Ratten ikke evner at saa Bøten inden for Fjeldens Gitter. Hvad er dog Tjenesten berinde med den idelige Vækten, og Rulden er streng. Vødbene blive daglig overgydte med Vand, som straks frøjer, og er nu glatte som Spejle. Kongen lod nemlig Bløet tage af Værfens Kærner for at støbe Kanoner deraf; de have Granater nok, Hverdinger slydte med brændbare Sager; og Kullerne vilde være ved Haanden med Sten og sydende Bø, naar det gaar løs.“

„Da give Herren os Seje! Vel, at de er forud udderrettede og avarde derinde!“

„Det serger somme Folk for. En af dem er den Mand, I før nævnte, Lorenz Turen.“

„Og en anden I selv?“

„Kanskje! Men lad mig dog nu ikke glemme, hvad jeg før, da eders Hustru var til Stede, ikke vilde omtale, og hvad jeg forud beder eder, Hr. Henrik, ikke at tage mig fortrydelig op — jeg har sat Turen Stavne her i eders Hus i Aften og venter ham hvert Døjeligt.“

„Han skal være hjertelig velkommen, og mit Hus staaer ganste til eders Raadighed, om I har noget at tale med ham om i Kongens Tjeneste.“

Det varede imidlertid længe, inden Turen indfandt sig, og det blev saa silde, at Nostgaard lige vilde bryde op og vende hjem, men dog stod lttende i Gaarden, da han endelig hørte en Rytter komme hen ad Landevejen, og kort efter var Turen i Præstegaarden.

Nostgaard og han hilste temmelig stift og formelt paa hinanden, da Turen var kommen af Hesten.

„Jeg kunde ikke komme før,“ sagde han, da Gerner bød ham velkommen, „thi jeg var ude paa et Strejftog. Saa faare jeg kom til Huse og sit at vide, at min Hr. Broder paa Kraagerup havde sendt Bud efter mig, ved jeg straks uden at stiffe Hest, thi jeg tænkte mig, at dette maatte gælde en vigtig Sag.“

„Trød nu inden for, I gode Herrer!“ sagde Gerner, „at I kunne blive væntede ved Jlden, og I, Turen, kan slittere trænge til en Hjertelystning.“

De gik da ind i Storstuen, men Turen vilde ikke nyde andet end et Krus Vi. Han lod til at have Hastværk med at vende tilbage til Hjemmet og syntes ikke at være i det bedste Lune. I øvrigt tydede hans slydige, sunde Ansigt, hans livlige Blik og hans raske Bevægelser paa, at han var en Mand med et stærkt Hjelbred, et lyst og frejdigt Sind, snarraadig og køl.

De tre Mænd sad nu om Børdet ved Kaminen i Tavshed, medens Turen tog nogle Drag af Ulfuset. Der syntes at være nogen Kulde og Forlegenhed mellem Nostgaard og Turen. De var ogsaa Væbne og ikke alene i deres Jvør efter at vinde Hæder ved Stordaad i Kristens Tid, men ogsaa i deres Væjen til Majestetens Gunst. Nostgaard syntes for Døjeligt at være den heldigste; men Turen overvejede ham senere, da han havde en stærk Støtte i sin Hustru, Kristine Vostens, en Flensborger-Pige af Fødsel. Hun havde været to Gange gift før, sidste Gang med Dronning Sofie Amalies Kammerhøjer, Klaus Kroger, som var bød i Pestens Tid 1654, hvorefter hun agtede Turen. Hun havde, da hun 1646 første Gang blev Enke, været den svagelige Kronprins Kristians Amme og havde genindet ham Hjelbred, maatte reddet hans Liv ved omhyggelig Pleje og Bødnig. Der- ved kom hun i stor Gunst ved Høve og opnaede senere af sit Plejebarn, Kristian den Femte, en stor Pension.

Nostgaard og Turen var begge lige virlsomme i at bringe Kongen Efterretninger om Svensterens Foretagender; men ellers virkede de hver paa sin Vis. Turen udmærkede sig mest ved eventyrlige Bedrifter og førte med sine Hjelperne en Slags Guerilla-Krig i Stovene. Snart overrumpledte han en Forpost, snart fornaglede han nogle Kanoner, ja engang lyttedes det ham endogsaa at opsnappe den svenske Sekretær Joels Kancellitaske med samtlige Papirer.

Nostgaards Stilling forbyd ham at indlade sig paa slige Eventyr, der vistnok travede Snildhed og Mod, men dog ikke hidførte noget stort Resultat. Ikke alene hans eget Liv og Bølfærd stod paa Spil, men ogsaa hans Svogers og Jens Henriksens, der vare gaede i Borgen for ham. Stulde alt sættes paa Spil, maatte det være for et stort Dømeds Skyld, og hans Tanke havde længe slykset med et saadant. Dette var hvoerten mere eller mindre end ved Overrumpling at tilbageerobre Kronborg.

Mange bestemte hans Harmere over, at denne Fæstning var i Fjendebøld, og et Haab om, at den igen vilde blive Svensterne frarøvet, vøkte sig hos de fleste; men man

kunde snart tælle dem, der kunde sætte et saa farligt og indviklet Foretagende i Værk og lede det med fornøden Kraft og Snildhed. Hidtil var da heller ikke nogen fremkommet med en fornuftig Plan, og naar den Sag tom paa Tale, slog Nostgaard det hen som et Vøvespil, ingen fornuftig Mand turde indlade sig paa. Dette gjorde han dog kun af Forsigtighed, da han allerede havde sin Plan færdig, medens han utaalmodig ventede paa et gunstigt Tidspunkt. Han tvivlede ikke om, at et Angreb vilde lykkes; men han frygtede meget for, at det kunde strande ved Uforsigtighed eller Forræderi, da mange maatte indvies i Sagen. Imidlertid indfød han, at det var paa Tiden at se sig om efter Hjelperne, og ingen var da nærmere til at blive indviet i Sagen end Lorenz Turen.

Gerner opspottede sine Væsters Tavshed, som om hans Nærvarrelse hindrede dem i at tale frit, og vilde hjerne sig; men Nostgaard holdt ham tilbage.

„Tanker I som jeg,“ sagde Nostgaard til Turen, „saa bede vi vor højtærede Hr. Vært om at være Bidne til vor Samtale i Aften.“

„Vel er jeg uvidende om,“ sagde Turen lidt spidst, „hvad det er, min ærede Hr. Kollega ønsker at tale med mig om; men ellers findes der ingen Mand i denne Egn, til hvem jeg mere trygt tør betro enhver Hemmelighed end Hr. Gerner.“

„Og hvem ved,“ sagde Nostgaard, „om det ikke kan blive til Gavn for Sagen, at Hr. Henrik indvies i den! Jeg vil da sige eder, Hr. Lorenz, at Rigtigt om eders Bedrifter alt længe har vendt min Hu til eder, og da jeg forleden hørte, at Kronborgs Overtagelse har været eder en daglig Kæmpelse, og at I har ladet falde hvoerde Ord om den Sag, saa vil jeg nu lade eder vide, at det er som talt ud af mit eget Hjerte. Jeg har den Mening, at Kronborg har vindes tilbage.“

„Har I da i Sinde at sætte sig i Værk?“ spurgte Turen rast.

„Bivselig har jeg det, om andre gode danske Mænd vilde staa ved min Side i et saa vøveligt Foretagende; men slog Mand vil først finde, saa begynde, og hvad andre ikke vide, det vies leieligt.“

„Kast Haand paa Været!“ udbrød Turen. „Tiden bier efter ingen Mand.“

„Vil I da hjælpe mig dermed?“ spurgte Nostgaard og rakte sin Haand frem.

„Vel vil jeg det!“ svarede Turen og slog til med et kraftigt Haandslag. „Har I lagt en Plan?“

„Jeg har tænkt adskilligt,“ svarede Nostgaard sinbig; „men dette er ikke at løbe til, og paa hvad Maade det stultelig skal udføres, maa rette sig efter Omstændighederne, naar Tidspunktet er ber.“

„Jeg ser,“ sagde Turen, „at min Broder paa Kraagerup ikke tænker paa en hurtig Krigsforrelse.“

„Saaænd nej!“ svarede Nostgaard smilende; „det vilde være at løbe med Hovedet mod en Mur; men om I vil stænke mig Dre nogle Døjeligt, mener jeg, at I vil billige mit Ræsonnement. Hidtil har jeg intet foretaget i denne Sag. Det første Strid burde være at stifte mig store Stridskræfter.“

„eders Samtykke og gode Hjelpe; jeg ved, at I raader over I det mindste har jeg nogle vække Karl og gode Føreere til Disposition. Der er Maleren Otto Buisfeldt, som alt har taget et Rids af den svenske Lejr, Fjilseren Ingvard Vorentzen, der løb mangen en god Gang ind til København med sin Vaad, Stovriberen Lorenz Knudsen, der hjalp mig godt paa mangt et Strejftog, og saa den bistre Smed Anton Beermann, som fornaglede de svenske Kanoner ved Kungälv, en Vøvehals af første Stuffer; men fremfor alle min gamle Krigskammerat, Gofretteren Vært Phalen; han er en Karl, der forstaaer sig paa Kommando og kan føre sine Folk frem.“

„Sig blot kan jeg ikke stille,“ svarede Nostgaard, „men jeg vil lade eder vide, at jeg nærer Haab om i Duf Stenvindel at vinde en Kampvælle.“

„Ingenistren paa Kronborg?“ udbrød Turen. „H! han vøjer hele min Høer op. Vi have da en allieret i Fæstningen, og de danske Karle, som blev der, følge ham slittert.“

„Jeg haaber,“ sagde Nostgaard livlig, „at det skal blive en kapital Overrumpling. Men hør nu videre — mit næste Strid skal være hos min Svoger, Tolbtæmmeren i Helsingør, at samle de Mænd, hvilke jeg mener stullede til at fremme vort Foretagende; dog ikke, før jeg har bundet Stenvindel. Saa kommer jeg ikke tomhændet til Raadslagningen, thi jeg har da to gode Trumfer paa Haanden — min Hr. Broder paa Hørholm og Ingeniøren paa Kronborg.“

„I er sandelig Manden til at forestaa sig!“ sagde Turen; „det vilde være mig plat umuligt saaledes at lægge Sten til Sten, indtil den hele Bngning er færdig.“

„Men jeg er næppe Manden til at føre an i Kampens Stund,“ stynkte Nostgaard sig at tilføje. „Derfor beder jeg Turen om at tage Kommandoen, og selv gaar jeg med som gemen Soldat. Det gælder at holde det høje Mod i Tæmme, indtil Timen er ber. Stulle vi være enige om at holde os ganske rolige, indtil det, som forberedes mod København, er ovre? Falder København, hvad Gud forhøde, da er alt ude, og da er der intet at vove sin Hals for; men tabe Svensterne Slaget, have de faaet et Knæk for; er muligvis lettere at faa i Tale.“

„Det lader sig høre,“ svarede Turen; „men løb ber- efter ikke for længe! Det kunde ellers let hænde, at Svensterne overrumpledte os, og vi ikke dem.“

„Jeg beber eder,“ sagde Nostgaard, „engang at drage til Kronborg og se med egne Sjæle, hvor vel Støttet er udbredt, hvor tæt Vødbene er spækkede med Kanoner, og hvor strengt hvoer Vdgang til Fæstningen bliver vogtet. I vil da fande, at med mindre end fem Hundrede Mand staa vi ikke den Døst igennem; desuden vilde ogsaa Vaaben og Penge blive fornødn. Tør jeg spørge, om I er la- pabel at staffe alt dette til Veje paa en Studs? Vis mig da den Tillid at lade mig forberede Sagen, da jeg er saa nær Stedet. Jeg skal ikke forsomme at underrette eder om Sagens Gø! I give Signalet, naar alt er modent, og Aktionen, H. Forsk.“

„Jeg beber eder,“ sagde Nostgaard, „engang at drage til Kronborg og se med egne Sjæle, hvor vel Støttet er udbredt, hvor tæt Vødbene er spækkede med Kanoner, og hvor strengt hvoer Vdgang til Fæstningen bliver vogtet. I vil da fande, at med mindre end fem Hundrede Mand staa vi ikke den Døst igennem; desuden vilde ogsaa Vaaben og Penge blive fornødn. Tør jeg spørge, om I er la- pabel at staffe alt dette til Veje paa en Studs? Vis mig da den Tillid at lade mig forberede Sagen, da jeg er saa nær Stedet. Jeg skal ikke forsomme at underrette eder om Sagens Gø! I give Signalet, naar alt er modent, og Aktionen, H. Forsk.“

(Fortsættes.)

* Denne Fane, om blev tagen i et Udfald, gemmes blandt an- denhu paa Ulfuset i København.